

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 5. 12. 2022 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Františka Pokorného a soudců Mgr. [REDACTED] a JUDr. [REDACTED]

takto:

I.

K odvolání státního zástupce [REDACTED] se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu **ruší** rozsudek [REDACTED] ze dne 27. 9. 2022 č. j. 8 T 96/2022-345 **ve výroku o trestu** a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že se obžalovaný [REDACTED], narozený [REDACTED], **odsuzuje** podle § 146 odst. 3 trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody v trvání dva a půl (2,5) roku**, jehož výkon se mu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **tří (3) let**.

Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku se **obžalovanému ukládá**, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení **podle svých sil nahradil škodu a odčinil nemajetkovou újmu**, kterou trestným činem způsobil.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změny.

II.

Odvolání obžalovaného [REDACTED], narozeného [REDACTED], a poškozeného [REDACTED], narozeného [REDACTED], proti témuž rozsudku se podle § 256 trestního řádu **zamítají**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDACTED] uznán vinným tím, že dne [REDACTED] v době okolo [REDACTED] hodin v [REDACTED], v domě s pečovatelskou službou na adrese [REDACTED], ve [REDACTED] patře, po předchozí slovní rozepři oběma rukama chytil za ramena poškozeného [REDACTED],

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

narozeného [REDACTED], a tlakem silou zejména na levé rameno jej srazil na podlahu chodby, a to přes to, že byl srozuměn s tím, že poškozený je postižen levostranným ochrnutím a pohybuje se pouze za opory francouzské hole, přičemž poškozený v důsledku pádu na podlahu utrpěl zranění spočívající v zavřené petrochanterické (tzv. chocholíkem probíhající) zlomenině levé stehenní kosti, v důsledku čehož byl v době od [REDACTED] hospitalizován na chirurgickém oddělení [REDACTED] a.s., kde prodělal operační zákrok stehenní kosti, a dále do [REDACTED] byl hospitalizován v [REDACTED], kde po většinu dne musel udržovat klidový režim na lůžku. Toto jednání kvalifikoval okresní soud jako zločin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Za toto jednání okresní soud obžalovanému uložil podle § 146 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody ve výměře 24 měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku mu výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 roků. Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku obžalovanému uložil povinnost, aby v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení dle svých možností a schopností uhradil způsobenou škodu. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložil obžalovanému povinnost uhradit škodu způsobenou poškozenému [REDACTED], narozenému [REDACTED], ve výši [REDACTED] Kč a poškozené [REDACTED], se sídlem [REDACTED], [REDACTED], IČO: [REDACTED] ve výši [REDACTED] Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu poškozeného [REDACTED] se zbytkem jeho nároku na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce a obžalovaný ihned po jeho vyhlášení odvolání, v zákonné lhůtě odvolání podal i poškozený [REDACTED].
3. Státní zástupce odvolání směřoval do výroku o trestu v neprospěch obžalovaného. Nemá výhrady proti skutkovým závěrům okresního soudu ani proti uplatněné právní kvalifikaci. Připomíná, že obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody na dva roky až osm let a to, že při podmíněném odložení trestu zkušební doba nesmí být kratší než délka podmíněně odloženého trestu odnětí svobody. Je tedy zřejmé, že nalézací soud uložil trest na samé spodní hranici zákonné sazby, a to jak ve výměře, tak i ve zkušební době. Státní zástupce poté připomíná argumentaci okresního soudu, ze které nesouhlasí zejména s argumentem, že na napjatých vztazích obžalovaného a poškozeného se podílel i sám poškozený. Lze sice připustit, že poškozený je věčným stěžovatelem, kterému vadí v podstatě všechno, bezprostředně před činem však mezi obžalovaným a poškozeným k žádnému konfliktu nedošlo. Poškozený šel po chodbě a obžalovaný za ním cíleně vyšel na chodbu, začal mu vulgárně nadávat a následně jej i fyzicky napadl. Ke slovnímu ani fyzickému napadení poškozený nezavdal v danou chvíli žádnou příčinu. Poukazovat na určité spoluzavinění ze strany poškozeného tak v daném případě není namístě. Jedinou polehčující okolností je to, že se na obžalovaného hledí jako na netrestaného. Naopak je zde přitěžující okolnost, a to fyzický útok na zdravotně postiženou osobu. Obžalovaný přitom neprojevil jediný náznak lítosti, a to ani ve vztahu ke svému jednání, ani ve vztahu k následku na zdraví poškozeného. Za daných okolností se jeví uložený trest na samé spodní hranici jako nepřiměřeně mírný. Ke stanovené zkušební době státní zástupce doplňuje, že obžalovanému je ukládána povinnost nahradit relativně vysokou škodu a je tedy namístě, aby zkušební doba byla spíše delší. Závěrem státní zástupce navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a obžalovanému uložil trest odnětí svobody ve výměře 30 měsíců, jehož výkon podmíněně odloží na zkušební dobu v trvání tří let. Zároveň obžalovanému dle § 82 odst. 3 trestního zákoníku uloží, aby v průběhu zkušební doby podle svých možností a schopností nahradil způsobenou škodu.
4. Obžalovaný [REDACTED] podané odvolání směřoval proti všem výrokům rozsudku. Připomíná, že v žádném případě nechtěl poškozenému ublížit na zdraví ani s takovým následkem nebyl srozuměn. Nepovažuje za dostatečné odůvodnění okresního soudu obsažené v 17. odstavci rozsudku. Soudem popisovanou vědomostí o zdravotním stavu poškozeného lze odůvodnit pouze zavinění spočívající v tzv. vědomé nedbalosti. Soud v žádném případě neodůvodnil, z čeho dovozuje, že by obžalovaný snad chtěl poškozenému ublížit na zdraví nebo že by byl s takovým následkem minimálně srozuměn. Pro užitou právní kvalifikaci nepostačuje, aby pachatel jednal úmyslně, tedy úmyslně strčil do poškozeného, ale musí být prokázáno, že úmysl pachatele, byť eventuální, směřoval ke způsobení následku ublížení na zdraví. To, k jakému následku směřovalo jednání pachatele a na

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

jeho vnitřní vztah ke způsobenému následku je pak nutno usuzovat ze způsobu jednání pachatele, z okolností, za kterých jednání pachatele proběhlo a podobně. V tomto směru je třeba vidět, že fyzický kontakt obžalovaného s poškozeným nebyl nijak silný ani déletrvající. Odhlédnout nelze ani od snížené stability poškozeného, který si, ač postižen na hybnosti a stabilitě, ještě před jednáním obžalovaného sám odložil francouzskou hůl. Nevyhnutelným či alespoň pravidelným, běžným a stoprocentně očekávatelným následkem strčení do jiné osoby a pádem této osoby pak není ublížení na zdraví ve smyslu trestního zákoníku. S ohledem na výše uvedené skutečnosti vytýká obžalovaný soudu I. stupně, že jeho jednání nesprávně právně kvalifikoval, pokud uzavřel, že se jedná o úmyslný trestný čin.

5. Obžalovaný soudu I. stupně vytýká i to, že při vyhodnocování protichůdných verzí obžalovaného a poškozeného přistoupil k interpretaci provedených důkazů jednostranně a nevypořádal se se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Okresní soud zcela pomíjí, že na zvukovém záznamu nejsou slyšet ani slova poškozeného „co děláš“, která měl poškozený dle vlastního vyjádření pronést v okamžiku, kdy se obžalovaný měl vůči jeho osobě rozběhnout. Možnost učinit si úplnou představu o skutkovém ději pouze na základě zvukového záznamu je samozřejmě vyloučena a nelze proto vyloučit tvrzení obžalovaného, že byl poškozeným napaden. Pokud soud uvádí, že poškozený (zde má zřejmě být obžalovaný) nereagoval na kontakt s holí poškozeného zvukovým či slovním projevem, je nepochybně možné, že samotný kontakt s tělem obžalovaného nebyl slyšet a nevyvolal zvukovou reakci obžalovaného. Ze znaleckého posudku vyplývá, že poškozený se francouzskou holí mohl obžalovaného dotknout jen lehce a jen slabě jej udeřit. Za situace, kdy je nepochybné, že vztahy obou účastníků incidentu jsou dlouhodobě velmi špatné, by poškozený značnou dobu před tím, než vůbec potká obžalovaného, začne pořizovat zvukový záznam, kdy poněkud nelogicky odloží francouzskou hůl jako jediný zdroj opory a stability, kdy svědkyně na zvukovém záznamu, která zná oba účastníky, osobně pochybuje o věrohodnosti poškozeného a tak dále, je dána rozumná pochybnost o verzi děje dle poškozeného a tuto rozumnou pochybnost měl soud vyhodnotit ve prospěch poškozeného a obžalovaného zprostit obžaloby, neboť jeho obhajoba nebyla vyvrácena.
6. Obžalovaný k již uvedeným námitkám proti uplatněné právní kvalifikaci dodává, že za situace, kdy soud uvěřil verzi poškozeného, měl jednání obžalovaného právně kvalifikovat dle § 146a odst. 2 trestního zákoníku. V předchozím zavrženíhodném jednání poškozeného vůči obžalovanému lze totiž spatřovat omluvitelnou pohnutku. Okresní soud sám konstatuje, že poškozený svým jednáním nepochybně přispěl k vyhocení vztahů mezi ním a obžalovaným a z provedeného dokazování je zřejmé, že k incidentu by jistě nedošlo, pokud by se i poškozený nedopouštěl vůči obžalovanému předchozího zavrženíhodného jednání spočívajícího v provokacích, ve schválnostech a podobně. Rovněž soužití poškozeného s ostatními obyvateli domu nebylo bez konfliktů.
7. Za nesprávný považuje obžalovaný i výrok o náhradě škody. Soud poukazuje na spoluzavinění poškozeného a uvádí, že zkoumání míry tohoto zavinění přesahuje možnosti trestního řízení, a proto odkazuje poškozeného ■■■■■ s částí nároku na náhradu škody na občanskoprávní řízení. Spoluzavinění poškozeného ovšem soud nesprávně promítá toliko do části uplatněného nároku jednoho z poškozených. Takový postup je nesprávný, neboť spoluzavinění poškozeného se nepochybně promítá do výše všech jeho uplatněných nároků. Nelze konstatovat, že by se poškozený podílel na vzniku újmy, takže mu náleží bolestné v plné výši, ale jiný nárok již může být ponížěn vzhledem k míře spoluzavinění. Správně měl soud s ohledem na nemožnost zkoumat míru zavinění poškozeného odkázat poškozeného na občanskoprávní řízení ohledně všech jím uplatněných nároků. Závěrem obžalovaný navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil ■■■■■.
8. Poškozený ■■■■■ prostřednictvím svého zmocněnce nesouhlasí s výrokem o náhradě škody ve prospěch jeho osoby. Připomíná, že součástí jím uplatněného nároku byl i nárok na náhradu nemajetkové újmy - psychické újmy ve výši ■■■■■ Kč. Ve vztahu k této částce jej okresní soud odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, přestože pro takový postup nebyly splněny zákonné podmínky. Dle ustálené judikatury platí, že soud rozhodující o náhradě škody v adhezním řízení nesmí zbytečně odkazovat poškozeného na řízení občanskoprávní. Poškozený připouští, že je Shodu s prvopisem potvrzuje ■■■■■.

osobou, která je ráda, když všichni dodržují své povinnosti, odmítá však ničím nepodložené tvrzení okresního soudu, že přispěl i svým chováním k vyhoceným vztahům s obviněným. Toto stanovisko do jisté míry evokuje to, že si vlastně poškozený za své napadení může do určité míry sám, což poškozený důrazně odmítá. Je si vědom skutečnosti, že určit nemajetkovou újmu je obtížnější, když v tomto směru neexistují žádné pomocné tabulky, avšak tato skutečnost nemůže být důvodem pro to, aby okresní soud o řádně uplatněném nároku meritorně nerozhodl. Dle názoru poškozeného má okresní soud veškeré potřebné informace, aby o uplatněném nároku na přiznání nemajetkové újmy ve výši [REDAKCE] korun mohl rozhodnout. Závěrem poškozený navrhl, aby krajský soud zrušil výrok rozsudku, kterým je poškozený odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních a věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí o uplatněném nároku na částku [REDAKCE] korun za způsobenou psychickou újmu nebo aby sám ve věci rozhodl.

9. V průběhu veřejného zasedání jednotliví odvolatelé setrvali na argumentaci uplatněné v podaných odvoláních. Pokud jim bylo umožněno vyjádřit se k dalším podaným odvoláním, státní zástupce a obžalovaný odkázali na argumentaci uplatněnou ve svých odvoláních. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce doplnil, že námitky státního zástupce a poškozeného nepovažuje za důvodné. Zmocněnec poškozeného v jeho zastoupení uvedl, že se ztotožňuje s odvoláním státního zástupce a i dle jeho názoru je uložený trest nepřiměřeně mírný. Poškozený je osobou se zdravotním omezením, což mu neumožnilo účinnou obranu, vzniklo mu závažné zranění a v důsledku toho přišel o rok rehabilitace, která probíhala v souvislosti s již dřívější nemocí poškozeného. Jednáním obžalovaného došlo ke znemožnění zlepšení fyzického stavu poškozeného.
10. [REDAKCE] přezkoumal napadený rozsudek a jemu předcházející postup řízení v rozsahu a způsobem, který mu ukládá § 254 trestního řádu. V tomto konkrétním případě přezkoumával rozsudek ve všech výrocích. Měl na zřeteli výhrady a námitky vznesené odvolateli v podaných odvoláních. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. [REDAKCE] dospěl k následujícím závěrům.
11. V řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozhodnutí, postupoval okresní soud v souladu s trestním řádem a řízení tak není zatíženo vadou, kterou by bylo možno označit jako vadu podstatnou ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. V průběhu hlavního líčení okresní soud, s dále uvedenou jedinou výhradou, provedl dokazování bez procesních vad a v dostatečném rozsahu tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry. Ostatně žádný z odvolatelů ani nenavrhl, aby již provedené dokazování bylo doplněno. Důkazy okresní soud hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 a své závěry v zásadě v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu vysvětlil v odůvodnění svého rozhodnutí. Senát krajského soudu v další části tohoto rozhodnutí v reakci na námitky uplatněné v podaných odvoláních v případě potřeby argumentaci okresního soudu doplní či upřesní.
12. Skutková zjištění okresního soudu považuje senát krajského soudu za správná. V dané věci není sporu o tom, že se obžalovaný s poškozeným kritického dne v daném místě a čase setkal a že mezi nimi došlo k rozepři, v jejímž průběhu vzniklo poškozenému zranění popsané ve skutkové větě výroku rozsudku. Obžalovaný nesouhlasí se závěrem okresního soudu, že toto zranění vzniklo poškozenému jeho zaviněním. Nadále popírá, že se skutkový stav odehrál tak, jak je popsáno ve výroku. Dle názoru krajského soudu jsou závěry okresního soudu podloženy provedenými důkazy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že okresní soud skutkové závěry opřel zejména o výpověď poškozeného [REDAKCE], kterou považuje za souladnou se zvukovým záznamem. Naopak tvrzení obžalovaného, že poškozený byl schopen chodit bez hole, a to zcela svižně, bylo vyvráceno výpověďmi svědkyň, které s poškozeným přicházely do styku, zejména výpovědí rehabilitační pracovnice [REDAKCE]. Okresní soud také přílehavě poukázal na rozpory ve výpovědích obžalovaného a přehlédnout nelze ani chování obžalovaného na chodbě soudní budovy tak, jak je zaznamenáno na čísle listu 335 a 336 spisu. I ze samotné nahrávky pořízené poškozeným je patrné, že slovní agresí zcela nedůvodně a bez jakékoli relevantní záminky ze strany poškozeného zahájil obžalovaný. Celý konflikt se odehrál tak rychle, že je skutečně nereálné, aby poškozený s ohledem na svůj zdravotní stav učinil ty úkony, které popisuje obžalovaný. Jinými slovy řečeno, Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

popis události tak, jak jej poskytl poškozený, výrazně lépe zapadá do zvukového záznamu celého incidentu než to, jak jej vylíčil obžalovaný. V podrobnostech je možno odkázat na podrobné a logické úvahy okresního soudu.

13. Obžalovaný dále namítá, že rozhodně neměl v úmyslu poškozenému ublížit na zdraví a nesouhlasí s názorem okresního soudu, že byl s takovouto eventualitou nejméně srozuměn. Senát krajského soudu tuto námitku obžalovaného nepovažuje za relevantní, neboť má ve shodě se soudem okresním za to, že jednání obžalovaného bylo vědomé a chtěné, tedy chtěl do poškozeného strčit, což také učinil. Pokud takto jednal vůči zdravotně postižené osobě s omezenou stabilitou, měl obžalovaný k dispozici dostatek informací pro to, aby posoudil, že reálně hrozí pád poškozeného a v důsledku toho si může způsobit zranění. Jednání obžalovaného cíleně nesměřovalo ke způsobení zranění poškozenému (nejednalo se o přímý úmysl), ale obžalovaný byl s danou eventualitou srozuměn (jednalo se o nepřímý úmysl ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku). Nelze souhlasit s názorem obhajoby, že se jedná o pouhou nedbalost vědomou ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť zde není dán žádný přiměřený důvod, na který by obžalovaný mohl spoléhat, resp. domnívat se, že s ohledem na jeho existenci k pádu poškozeného a následnému případnému způsobení zranění nedojde. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímou, a to z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem (srovnej R 62/1973 a R 41/1976). Okresní soud ve svém rozhodnutí uvádí dostatek okolností objektivní povahy (viz též výše). V té souvislosti nelze přehlédnout ani pohnutku činu, kdy je ze zvukového záznamu patrné, že obžalovaného rozčílilo to, jak poškozený rozdával na chodbě domu lízátko. To, že byl obžalovaný na poškozeného již od počátku jejich setkání velmi nazlobený, je patrné z jeho slovního projevu. Ze slovní agrese v podstatě velmi rychle přešel do agrese fyzické, jejímž následkem bylo výše popsané těžké zranění poškozeného. Dle § 17 písm. a) trestního zákoníku platí, že k okolnosti, které podmiňuje použití vyšší trestní sazby, se přihlídnou, jde-li o těžší následek, i tehdy, zavinil-li jej pachatel z nedbalosti, vyjímaje případy, že tento zákon vyžaduje i zde zavinění úmyslné. Toto ustanovení okresní soud adekvátně aplikoval, když jednání obžalovaného posoudil jako trestný čin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, nikoli jako těžké ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 trestního zákoníku. Postihl tak skutečnost, že ke způsobení těžšího následku nelze dovést zavinění ve formě úmyslu.
14. Přílehavá není ani námitka obžalovaného, že jeho jednání mělo být právně kvalifikováno jako ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky dle § 146a trestního zákoníku. Toto ustanovení dopadá na případy, kdy pachatel jinému úmyslně způsobí ublížení na zdraví v silném rozrušení, ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí mysli anebo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného. Obžalovaný poukazyval na to, že s poškozeným byly dlouhodobě problémy a ty s ním měl nejen on, ale i další obyvatelé domu. Z provedených důkazů skutečně vyplývá, že poškozený nebyl oblíbeným obyvatelem domova a že mezi ním a obžalovaným došlo k některým nesrovnalostem již v předchozí době. Dle názoru krajského soudu se však nejednalo o takové nesrovnalosti či rozpory, aby bylo možno v daném případě uplatnit privilegovanou skutkovou podstatu. Obhajoba zřejmě měla na mysli, že by přicházelo v úvahu dovést předchozí zavrženíhodné jednání poškozeného, neboť s ohledem na situaci na místě snad ani není třeba vysvětlovat, že případné silné rozrušení ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí mysli v daném případě v úvahu nepřichází. Poškozený zcela v klidu komunikoval s jinou obyvatelkou domova, dokonce ji obdaroval, ukončil s ní konverzaci a chystal se k odchodu. Teprve v tu chvíli přišel obžalovaný, který v podstatě ihned poté, jak je zaznamenáno na zvukové nahrávce, zahájil slovní agresi vůči poškozenému. Z atmosféry na místě tak nelze dovozovat nic, co by mohlo způsobit zmíněné silné rozrušení obžalovaného způsobené strachem, úlekem, zmatkem nebo jiným omluvitelným hnutím mysli. Obžalovaný ani ve své výpovědi neuváděl skutečnosti, z nichž by bylo možno takový stav jeho mysli v danou chvíli dovozovat. Aby bylo možno považovat jednání pachatele za důsledek předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného, muselo by být prokázáno skutečně zavrženíhodné jednání poškozeného, které je obecně považováno za chování v příkrém rozporu s morálkou a svědčící o morální zvrhlosti, bezcitnosti, bezohledném sobectví a o neúctě poškozeného k ostatním osobám nebo společnosti.

Musí tedy jít o jednání zlé, zraňující, ponižující nebo hrozící způsobením závažné újmy na právech. Toto předchozí zavrženíhodné jednání poškozeného zároveň musí, má-li splňovat uvedená kritéria, v době, kdy obviněný čin páchá, stále ve svém zraňujícím, ponižujícím či jinak negativně působícím účinku působit a čin obviněného jím musí být ovlivněn. Rozhodný je zde totiž právě tento neblahý účinek, který se v chování obviněného odráží a ovlivňuje jeho city, emoce či obvyklé vnímání reality. Lze připustit, že z výpovědi některých svědků vyplynulo, že vztahy mezi poškozeným a obviněným jsou dlouhodobě špatné, na druhou stranu chování obžalovaného tak, jak o něm vypovídal svědek Švanda a jak vyplývá z již zmíněných záznamů jeho chování na chodbě soudní budovy rozhodně nesvědčí o tom, že by obžalovaný nevyvolával konflikty a choval se stále v souladu s pravidly slušného chování. Svědek Švanda popsal, jak v době, kdy byl na návštěvě u poškozeného, byl svědkem toho, jak se z vedlejšího pokoje po spláchnutí záchodu ozývaly rány a následně i výhrůžka. Ze záznamů na č.l. 335 a 336 vyplývá, že obžalovaný vyhrožoval poškozenému na chodbě, že s ním ještě neskončil. Z provedeného dokazování sice vyplynulo, že poškozený ■■■■■ si neustále stěžuje na pana ■■■■■ a že jeho stížnosti často vycházejí z malicherných pohnutek, nicméně toto jednání ze strany poškozeného nepovažuje senát za podřaditelné pod výše uvedenou definici zavrženíhodného jednání. Právní kvalifikaci uplatněnou okresním soudem proto lze označit za přílehavou.

15. Ve vztahu k úvahám o druhu a výši ukládaného trestu se krajský soud zcela ztotožňuje s námitkami uplatněnými v podaném odvolání státního zástupce, na které je možno v této části odkázat. Skutečně nelze přehlédnout, že se obžalovaný svého jednání dopustil vůči zdravotně postižené osobě a že kromě samotného způsobení těžké újmy na zdraví, které vyžadovalo náročnou léčbu, došlo k prodlevě v léčbě choroby, kterou trpěl poškozený již před incidentem. Uložení trestu odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby senát krajského soudu nepovažuje za adekvátní, stejně jako stanovení zkušební doby ve čtvrtině zákonného rozpětí, tedy jak přílehavě vysvětluje státní zástupce, s ohledem na délku okresním soudem uloženého trestu vlastně také na jeho spodní hranici. Senát krajského soudu proto vyhověl námitkám státního zástupce, napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a uložil trest přísnější v souladu s návrhem tohoto odvolatele. Zároveň opravil nepřesnost ve výroku dle § 82 odst. 3 trestního zákoníku, který formuloval v souladu se zněním trestního zákoníku – okresní soud v tomto výroku užil slovní spojení „dle svých možností a schopností“, zatímco dle dikce citovaného ustanovení mělo být použito slovní spojení „podle svých sil“. Jak přílehavě uvádí státní zástupce, uložení delší zkušební doby je vhodné i s ohledem na to, že je třeba sledovat, jak obžalovaný bude hradit způsobenou škodu.
16. Krajský soud se neztotožnil s námitkami poškozeného ■■■■■, neboť má ve shodě se soudem okresním za to, že prokazování, zda mu náleží ještě další finanční částka nad rámec bolestného, by přesáhlo potřeby trestního řízení. Je totiž třeba vidět, že již součástí bolestného je ocenění určité míry diskomfortu, který souvisí se zraněním, ohledně něhož se bolestné přiznává. Ve spise není dostatek důkazů, v jakém rozsahu a s jakými případně důsledky byla přerušena či odložena rehabilitace probíhající v návaznosti na chorobu, kterou poškozený trpěl již v předchozí době. Posouzení toho by vyžadovalo zpracování dalšího znaleckého posudku, který však poškozený nepředložil. Další dokazování by si vyžádalo i ověření pravdivosti tvrzení poškozeného ohledně toho, že má z obžalovaného nadále strach a že se v souvislosti s tím raději zdržuje na své chatě, kde ovšem nemá zajištěny takové podmínky a služby jako v bytě zvláštního určení, který má k dispozici v Tachově. Okresní soud proto nepochybil, pokud poškozeného v této části jím uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.
17. Senát krajského soudu v průběhu veřejného zasedání napravil pochybení okresního soudu, jenž neprovedl v průběhu hlavního líčení k důkazu znalecký posudek, který poškozený ■■■■■ předložil k prokázání svého nároku na náhradu bolestného. O závěry tohoto znaleckého posudku se okresní soud ve svém rozhodnutí opírá a vychází z nich, nicméně jak již bylo zmíněno, znalecký posudek k důkazu neprovedl. Senát krajského soudu uvedeným znaleckým posudkem dokazování doplnil. Závěry tohoto znaleckého posudku považuje za úplné a přesvědčivé a ve shodě se soudem okresním shledává podmínky pro rozhodnutí o tom, že je obžalovaný povinen poškozenému ■■■■■ nahradit nemajetkovou újmu spočívající v již zmíněném bolestném. Naopak neshledává důvodnou

Shodu s prvopisem potvrzuje ■■■■■.

námítku obhajoby obžalovaného, že s ohledem na spoluzavinění poškozeného neměla být obžalovanému ukládána povinnost k náhradě škody.

18. Jak bylo výše vysvětleno, senát krajského soudu nedospěl k závěru, že by poškozený spoluzavinil vznik svého úrazu. V tomto směru vyznívá poněkud nelogicky odůvodnění výroku dle § 229 odst. 1 trestního řádu tak, jak jej uvedl ve svém rozhodnutí okresní soud, tedy s poukazem na spoluzavinění poškozeného. Důvody, pro které senát krajského soudu uvedený výrok považuje za správný, jsou uvedeny výše. Pro úplnost je nutné upřesnit, že poškozenému bylo přiznáno právo na náhradu bolestného, tedy nemajetkové újmy. Stejně tak další částku, která mu přiznána nebyla, požadoval poškozený z titulu nemajetkové újmy. Ve výrociích dle § 228 a 229 trestního řádu tak okresní soud měl uvést, že jde o rozhodnutí, která se týkají náhrady nemajetkové újmy nikoli náhrady škody. Dle názoru krajského soudu nejde o tak zásadní pochybení, aby s ohledem na jeho existenci bylo nutné uvedené výroky novým rozhodnutím krajského soud změnit. Za postačující považuje zde uvedené upřesnění.
19. Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud považoval za důvodnou pouze argumentaci uplatněnou v odvolání podaném ze strany státního zástupce. Na podkladě tohoto odvolání proto napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a znovu rozhodl tak, že obžalovanému zpřisnil uložený trest. Odvolání obžalovaného a poškozeného ████████ neshledal důvodnými, proto je postupem dle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 05.12.2022

Mgr. František Pokorný v. r.
předseda senátu

Vypracovala: Mgr. ████████ v. r.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci ve výroku o trestu dne 5.12.2022. Doložku právní moci připojila dne 20.1.2023 ████████.

Shodu s prvopisem potvrzuje ████████.